

Heidi Facebookissa

Olen H:n serkku, joten haluan antaa sulle palautetta kirjastasi. Ensinnäkin lämpöisin osanottoni ikinä. Neljän lapsen äitinä en halua edes pahimmissa painajaisissa kokea sitä, mitä sinä ja läheiset olette joutuneet läpi käymään. kaikki myötätuntoni on teillä.

Me rakennettiin talo vuosina 2008-2009. Se oli meille äärettömän rankkaa aikaa, joka johti siihen, että kun olimme saaneet talon valmiiksi ja muutimme tänne, kuukausi muutosta mieheni burn out meni siihen pisteeseen, että hän päätti yrittää siirtyä ajasta ikuisuuteen. Hyppäsi yöllä autoon, silmissä tyhjin katse mitä ikinä olen nähnyt... ajoi 200 km/h päin siltarumpua, ei turvavyötä, ei lauennut edes turvatuyny... Kuin ihmeen kautta poliisit toivat minulle tiedon, että mieheni on viety Tyksiin. Elettiin elämän vaikeinta aikaa. Mieheni makasi tajuttomana, eikä ennuste ollut hyvä. Jouduin läpi käymään ajatusta neljän lapsen leski-äitinä, ja ikää mulla oli silloin 29 vuotta.

Lasten suru oli musertavin, koska heille oli pakko olla rehellinen ja kertoa ettei isi välttämättä tule enää ikinä kotiin. Kuljin kaksi kertaa päivässä Loimaa - Tyks väliä, kävin teholla itkemässä. Perjantaina lääkärit kertoivat, ettei tästä enää mitään tule. Ei herää, varautukaa pahimpaan. Soitin H:lle, pyysin häntä tulemaan mieheni vierelle. Hän tuli ja piti kättä P:n päällä pitkään – hiljaa – silmät kiinni. Sen jälkeen hän kuiskasi P:n korvaan: "Herää tolo! Sua tarvitaan täällä!" Lähdimme pois. Seuraavana aamuna teholta soitettiin. Lääkärit eivät voineet uskoa, P. oli herännyt! Vuoden hän oli poissa työelämästä, mutta nykyään voi hyvin ja on täysin terve 36 vuotias mies. Meillä oli paljon enkeleitä!

Luin kirjasi kahdessa päivässä, en malttanut lopettaa... Kirja herätti paljon ajatuksia, ja monessa kohdassa itkin kuin viimeistä päivää. Mikään kirja ei koskaan ikinä ole koskettanut mua noin syvästi. Upea teos! Vaikka käsittelet siinä Camillan kuolemaa, niin avasit minussa sen kautta monta lukkoa. On ollut vaikeaa. Tietyt lukot ovat pysyneet kiinni. Edes psykologit eivät niitä minussa ole auki saanut. Tämä kirja sai. En osaa selittää tunnetta, mutta se on mahtava!

Ja haluan kertoa Sinulle vielä, että kuoleman jälkeen todella on olemassa elämää ja se parempi paikka. Rakas mummoni haudattiin kaksi viikkoa sitten. Hän teki ennen kuolemaansa selväksi, että tuokaa kukkia hänelle silloin kun hän elää, älkää sitten kun hän on kuollut. Me siis kukkien sijaan hukutimme mummon haudan kynttilöillä. Serkkuni M:n kanssa halusimme pimeällä mennä katsomaan mahtavaa hautakumpua joka loisti pimeydessä. Mummo oli äärettömän uskovainen, enkä tarkoita pelkästään uskoa Jumalaan vaan kaikkeen muuhunkin mitä ei voi käsin nähdä eikä koskettaa. Nurmeksen hautausmaa oli pimeä ja aina äärettömän hiljainen.

Olimme olleet serkkuni kanssa haudalla noin 15 minuuttia kun sanoin ääneen mummolle: “Mummo rakas, haluaisin tietää että sinulla on hyvä olla, ja haluan siitä merkin HETI”. Kun sain lauseen loppumaan, viereisessä puussa alkoi lintu laulamaan. Säkkipimeässä ja se laulu oli jotain mitä en ole ikinä kuullut. Ei linnut siten laula. Sitä kesti noin kolme minuuttia ja serkkuni kanssa tuijotimme toisiamme. Laulu loppui, hiljaisuus laskeutui, eikä ääniä kuulunut enää mistään. Mummo antoi merkin. On olemassa parempi paikka. Se tieto rauhoittaa ja tiedän, että me jokainen tavataan vielä rakkaamme uudestaan. Sen tiedon voimalla jaksaa mennä eteenpäin.

Mun piti antaa Sinulle positiivinen palaute kirjasta, mutta jostain syystä nyt tuli kirjoitettua muutakin. Kaikkea hyvää ja siunausta Sinulle ja perheellesi.

Vastaus

Hei Heidi. Myös maan päällä on enkeleitä ja minulle tuli sellainen tunne, että sinä olet yksi heistä. Sydämessäni liikahti jotain kaunista kun luin tarinasi. Ihana palaute, kiitos. Kirjassa on myös kerrottu lyhyesti tapauksestanne. Sain aikanaan luvan kertoa tästä ihmeestä. Olen koonnut nettiin muitakin palautteita. Saanko laittaa tämän tarinan sinne? Kaikkea hyvää sinulle ja perheellesi.

Heidi

Saat laittaa ja minua ei edes haittaa vaikka tunnistetuksi tulisinkin. Nämä on sellaisia asioita, joista en koe tarvetta vaieta. Arvostan kirjassasi nimenomaan rehellisyyttä ja avoimuutta. Kiitos myös kauniista sanoistasi. Ne lämmitti ja kosketti. Muista, aina kun tuntee ikävää, tietää, että omisti jotain rakasta, jotain tärkeää. Köyhiä ovat ne ihmiset, jotka eivät ikinä tunne ikävää, koska heillä ei ole ollut mitään mitä ikävöidä. Ikävän ja tyhjyyden tunteen väliltä minä valitsisin ikävän. Silloin tietäisin, että elämäni ei ole ollut tyhjä, vaan äärettömän rikas.

On niin hassua tosiaan, että kävin kaksi vuotta psykologilla, ja tietyt lukot oli ja pysyi kiinni. Sitten luen yhden kirjan ja tuntuu, että se muutti minussa paljon, lukkoja aukesi ja on helpompi hengittää. Iso kiitos. Et edes ehkä itse tajua miten paljon kirjallasi olet minussa hyvää saanut aikaan.. ihan käsittämätöntä.

Vastaus

Ehkä jo tajuan – nöyrästi - mitä olemme Camillan kanssa saaneet aikaan. Muitakin palautteita on tullut. Yksi koskettavimmista on eräs Jenny, joka tuli toisiin ajatuksiin luetuun jutun Seurasta.

Heidi

On varmaan kaunista ajatella, ettei Camillan kuolema ollut turha (jos niin nyt voi sanoa). Hän

todellakin oli se enkeli maan päällä, jonka tehtävä jatkuu vielä kuoleman jälkeen. Varmasti Jennyn tarina ei ole ainoa laatuaan, uskon että on olemassa muitakin, jotka ovat tulleet tosiin ajatuksiin tämän kirjan kautta.

Yhden tytön kummitädin mies meni omasta halustaan junan alle vuonna 2001. Ystäväni jäi kolmevuotiaan lapsen kanssa yksin, hän oli silloin 29 vuotias. Olen myös niin läheltä nähnyt mitä on elää kun läheinen tekee itsemurhan. Suosittelin Sinun kirjaasi myös tälle Ystävälleni. Hän lupasi sen ostaa ja lukea. Mielenkiinnolla jään odottamaan hänen ajatuksiaan, kun hän on sen lukenut. Ystäväni mies ei jättänyt viestiä, ei mitään. Ystäväni oli tuona iltana muualla, ja päivällä miehensä oli laittanut hänelle vain tekstiviestin "kaikki hyvin". Ystäväni ihmetteli viestiä, mutta ei noteerannut sitä sen enempää. Illalla sitten poliisi soitti hänelle ja kertoi mitä oli tapahtunut. Ystävä käänsi koko talon ympäri etsiäkseen viestiä, edes jotain. Kysymyksiä jäi paljon ja suurin niistä oli MIKSI.

Olen teidän puolesta siten onnellinen, että Camilla jätti paljon jälkeensä, päiväkirjat, kirjeen. Te saitte vastauksia, ja varmasti helpotti ymmärtämään miksi. Vaikka tuskin tuollaista ikinä pystyy kunnolla ymmärtämään.

Silloin kun mieheni lähti kotoa ja tajusin että nyt on tosi kyseessä, mä soitin poliiseille. Häntä etsi Loimaan poliisit ja Forssan poliisit. Kun hänet nähtiin, alkoi takaa-ajo. Piikkimatonkin olivat heittäneet, mutta vain yksi rengas meni rikki. Silti hän sai ajettua autolla 200 km/h ennen kuin teki päätöksen ajaa pois tieltä. Ennen sitä mulle tuli viesti: "Nyt on viimeinen tupakka vedetty. Anteeksi. Nähdään tuolla toisella puolella". Yritin soittaa, enää en saanut yhteyttä. Sitten ei mennyt kauan aikaa kun kuulin, kun Mediheli lensi talomme yli. Arvasin heti, että se on menossa mieheni luo. Elämäni kamalin yö, josta seurasi elämäni kamalimmat kaksi viikkoa.

Jälkikäteen ajateltuna, kamala sana (ja ehkä kuulostaa kylmältä), mutta en vaihtaisi tuosta kokemuksesta mitään pois. Se kasvatti niin paljon ihmisenä. Sen jälkeen näki asiat ihan uudessa valossa. Voi olla, että ajattelisin toisin, jos hän olisi kuollut. Katkeruus oli ehkä suurin tunne. Olin niin vihainen ja katkera, miten joku voi olla niin itsekäs, että tekee jotain tuollaista. Miten joku voi ajatella vain itseään eikä yhtään läheisiään!!! Mutta katkeruus syö ihmistä. Se on henkisesti hidas mutta varma itsemurha. Katkeruuden varjoon jää niin helposti kaikki kauniit asiat. Siksi irrottauduin siitä, mutta tilalle tuli pelko. Tästä kaikesta johtuen syntyi myös ne mainitsemani lukot. Kävin tosiaan kaksi vuotta psykologilla. Aloitin siis jo ennen tätä tapausta siellä käynnit oman väsymykseni vuoksi, mutta tämä tapaus muutti käyntien sisältöä. Mutta niistä ei ollut mulle hyötyä. Päätin oppia elämään lukkojeni kanssa, ja tukeutua psykologien sijaan ystäviini. Heistä on ollut suuri tuki ja apu, mutta kellään ei ole ollut sopivaa avainta mun sisimpääni. Nyt se avain löytyi. Tunne on kuin valtavat kahleet olisi tippunut

pois harteiltani. Anteeksi kun näin paljon avaudun, mutta näin uskomattomia tunteita Sinä ja Camilla olette minussa herättäneet.

Vastaus

... olen toimistossa töissä... näiden lukeminen on aivan ihana ... ne vievät "toiseen maailmaan"... ja muistuttavat ketä me ihmiset ollaan...otan nimittäin työni usein vähän liian vakavasti.

Heidi

.. täällä myös toimistohommissa... Isälläni on rakennusfirma ja tämä toimistopuoli on mun vastuualue. On se kiva välillä muutakin tehdä kun laskea palkkoja ja tehdä laskuja. Eiköhän se työn vakavasti ottaminenkin ole ihan inhimillistä. Mukavaa päivän jatkoa ja kiitos mukavasta juttutuokiosta.